

Decyzja Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 17 maja 2005 r. przetwarzania przez Syndyka Masy Upadłości Banku danych osobowych. Zdaniem Skarżącego Syndyk bezprawnie, bo bez jego zgody, opublikował w gazecie ogłoszenie o sprzedaży w formie przetargu pisemnego przysługującej mu wobec Skarżącego wiarytelności.

Warszawa, dnia 17 maja 2005 r.

GI-DEC-DS-108/05

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 12 pkt 2, art. 22 oraz art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) w związku z art. 39 i art. 41 pkt 1 ustawy z dnia 3 lutego 1993 r. o restrukturyzacji finansowej przedsiębiorstw i banku oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 18. poz. 82 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie przetwarzania przez Syndyka Masy Upadłości Banku A - Bank, z siedzibą (...), danych osobowych Pana A.Z.,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana A.Z., zam. (...), zwanego dalej również Skarżącym, w sprawie nielegalnego przetwarzania jego danych osobowych przez Syndyka Masy Upadłości Banku A - Bank (...), z siedzibą w (...), zwanego dalej także Syndykiem. W przedmiotowej skardze Skarżący wskazał, iż Syndyk bez jego zgody opublikował w „Gazecie Wyborczej” z dnia 28 grudnia 2004 r. ogłoszenie o sprzedaży w formie przetargu pisemnego przysługującej mu wobec

Skarżącego wierzytelności. Pan A.Z. podniósł również, iż dochodzona przez Syndyka wierzytelność jest sporna i bardzo kontrowersyjna.

W toku postępowania administracyjnego przeprowadzonego w niniejszej sprawie, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił następujący stan faktyczny:

1. W dniu 12 grudnia 1992 r. Pan A.Z. zawarł z Bankiem A (...) umowę o kredyt średnioterminowy.
2. Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 1995 r. (sygn. akt XV U 1/95) Sąd Wojewódzki w Warszawie ogłosił upadłość Banku A (...) i jako syndyka masy upadłości ww. Banku A wyznaczył Bank.
3. W dniu 5 maja 1997 r. Syndyk udzielił Panu B.C. pełnomocnictwa wraz z upoważnieniem do wykonywania samodzielnie wszystkich, wynikających z Prawa upadłościowego czynności syndyka, związanych z postępowaniem upadłościowym Banku A.
4. W piśmie z dnia 23 listopada 2004 r. pełnomocnik Syndyka, działając na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 3 lutego 1993 r. o restrukturyzacji finansowej przedsiębiorstw i banku oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 18. poz. 82 z późn zm.), listem poleconym poinformował Skarżącego o zamiarze umieszczenia w dzienniku ogólnopolskim ogłoszenia o sprzedaży wymagalnej wierzytelności przysługującej Bankowi A w upadłości.
5. W dniu 28 grudnia 2004 r. Syndyk opublikował w „Gazecie Wyborczej” ogłoszenie o sprzedaży - w formie przetargu pisemnego - wymagalnych wierzytelności przysługujących Bankowi A w upadłości. W ogłoszeniu tym zostały zamieszczone również dane osobowe Pana A.Z..
6. W piśmie z dnia 29 grudnia 2004 r. pełnomocnik Syndyka zawiadomił Skarżącego, iż w dniu 28 grudnia 2004 r. w „Gazecie Wyborczej” zostało zamieszczone ogłoszenie o sprzedaży wierzytelności.
7. W dniu 12 stycznia 2005 r. do Kancelarii pełnomocnika Syndyka wpłynęło pismo Skarżącego, w którym wniósł „(...) sprzeciw wobec ogłoszenia w drodze przetargu wierzytelności wystawionej na stronie Gazety Wyborczej z dn. 28-12-2004 r. (...). W uzasadnieniu przedmiotowego pisma Skarżący zakwestionował w szczególności istnienie zadłużenia wobec Banku A..

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwana dalej również ustawą, określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). Przetwarzanie danych osobowych jest zgodne z prawem tylko wtedy, gdy zostanie spełniona jedna z wymienionych w tym przepisie przesłanek. Każda z przesłanek przetwarzania danych posiada charakter autonomiczny i niezależny. Równoprawność przesłanek legalizujących proces przetwarzania danych osobowych odnosi się do wszelkich form przetwarzania danych, zdefiniowanych w art. 7 ust. 2 ustawy, w tym również do ich udostępniania. Stosownie do treści art. 23 ust 1 ustawy, przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne wtedy, gdy: 1) osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, 2) gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa, 3) jest to konieczne dla realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą, 4) jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego, 5) jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą.

Mając powyższe na względzie wskazać należy, iż zgodnie art. 38 ustawy o restrukturyzacji finansowej przedsiębiorstw i banków oraz zmianie niektórych ustaw, bank jest uprawniony do publicznej sprzedaży wymagalnych wierzytelności bankowych po cenie rynkowej. Wymagalne wierzytelności bankowe zbywane są w drodze przetargu, na podstawie oferty ogłoszonej publicznie lub w wyniku rokowań podjętych na podstawie publicznego zaproszenia (art. 39 ww. ustawy). Stosownie zaś do art.41 ust. 1 pkt 1 o restrukturyzacji finansowej przedsiębiorstw i banków oraz zmianie niektórych ustaw, do przelewu przedmiotowych wierzytelności, stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego o zmianie wierzyciela, niemniej jednak w żadnym przypadku nie jest wymagana zgoda dłużnika. Przytoczony wyżej przepis ma zatem charakter *lex specialis* wobec przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm.). Banki działając na podstawie art. 41 pkt 1 ustawy o restrukturyzacji finansowej przedsiębiorstw i banków oraz zmianie niektórych ustaw mogą zatem dokonywać publicznej sprzedaży wierzytelności bez

zgody dłużnika. Podkreślenia wymaga, iż ustawa o restrukturyzacji finansowej przedsiębiorstw i banków oraz zmianie niektórych ustaw, nie dokonuje rozróżnienia charakteru wierzytelności i upoważnia bank do ich sprzedaży, niezależnie od tego, czy wynikają one z umów zawartych z konsumentami, czy też nie. Regulacja ustawowa wprowadza upoważnienie dla banku do publicznej sprzedaży wierzytelności, niezależnie od ich charakteru i od treści stosunku łączącego bank z jego klientem. Tym samym, przepisy przedmiotowej ustawy należy stosować także do tzw. wierzytelności „konsumenckich”. Zauważyć także należy, iż podobną interpretację ww. przepisów przedstawił Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz Generalny Inspektor Nadzoru Bankowego, których opinia w tej kwestii zamieszczona jest na stronie internetowej Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych www.giodo.gov.pl.

Podnieść również trzeba, iż zgodnie z art. 111 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 1992 r. Nr 72, poz. 359 z późn. zm.), z chwilą ogłoszenia upadłości, zarząd upadłym bankiem przejmuje syndyk. W myśl natomiast art. 90 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. Prawo upadłościowe (Dz. U. 1991, Nr 118, poz. 512 z późn. zm.), syndyk obejmuje z mocy samego prawa majątek upadłego, zarządza tym majątkiem i przeprowadza jego likwidację.

W świetle powyższego stwierdzić zatem należy, iż Bank, który z chwilą ogłoszenia upadłości Banku A przejął zarząd upadłym Bankiem A, był uprawniony - na podstawie przepisów ustawy o restrukturyzacji finansowej przedsiębiorstw i banków oraz zmianie niektórych ustaw - do zbycia przysługującej mu wobec Skarżącego wierzytelności i umieszczenie jego danych osobowych w ogłoszeniu o sprzedaży wymagalnych wierzytelności w formie przetargu pisemnego. Tym samym nie można przyjąć, iż w przedmiotowej sprawie nastąpiło naruszenie przepisów ustawy o ochronie danych osobowych. Udostępnienie danych osobowych A.Z. znajdowało bowiem uzasadnienie w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych, tzn. było niezbędne do dla zrealizowania uprawnienia wynikającego z przepisu prawa.

Niezależnie od powyższego, wskazać należy, że w myśl art. 8 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych jest organem do spraw ochrony danych osobowych. Generalny Inspektor nie może zatem rozstrzygać kwestii należących do kompetencji innych organów, przyznanych im na podstawie odrębnych przepisów prawa. Takie stanowisko zajął również Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 2 marca 2001 r. (sygn. akt II SA 401/00) stwierdzając m.in.: iż „(...) Generalny Inspektor (...) nie jest organem kontrolującym ani nadzorującym prawidłowość stosowania prawa

materialnego i procesowego w sprawach należących do właściwości innych organów, służb czy sądów, których orzeczenia podlegają ocenom w toku instancji czy w inny sposób określony odpowiednimi procedurami.” Tym samym, Generalny Inspektor nie jest uprawniony do badania, czy dochodzona przez Syndyka wierzytelność istnieje. Podnieść również trzeba, że jeżeli w ocenie Skarżącego Syndyk swoim działaniem naruszyła jego dobra osobiste, to roszczeń z tego tytułu może dochodzić on w drodze powództwa cywilnego przed właściwym rzeczowo oraz miejscowo sądem powszechnym. Zgodnie bowiem z art. 24 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm.), ten czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Stronom, na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych oraz art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego przysługuje, w terminie 14 dni od daty doręczenia niniejszej decyzji, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).